

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๕/๒๕๕๒

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งคำร้องของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ
วินิจฉัยสมาชิกภาพของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก

ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งหนังสือเรื่อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของ
นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก สิ้นสุดลงหรือไม่ ลงวันที่ ๒๑
กรกฎาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเสนอมาโดย นายสิทธิชัย กิตติธเนศวร (ผู้ร้อง) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัด
นครนายก พรรคชาติไทย พร้อมด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๕๕ คน เพื่อขอให้ศาล
รัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ (ผู้ถูกร้อง) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดนครนายก สิ้นสุดลงหรือไม่

ตามคำร้องทั้ง ๓ ฉบับของผู้ร้อง ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒
และวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๒ สรุปความได้ว่าผู้ถูกร้องได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครนายก ครั้งที่ ๑ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ และครั้งที่ ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยยื่นหลักฐาน
การสมัครรับเลือกตั้งระบุว่าจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งผู้ถูกร้องจำเป็นจะต้องเป็น
ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีเนื่องจากมีบิดาเป็นคนต่างด้าว ต่อมาได้มี นายสุทิน ใจจิต ผู้สมัคร
รับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก พรรคกิจสังคม ได้ทำหนังสือขอคัดค้านคุณสมบัติ
ของผู้ถูกร้องต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนครนายก โดยระบุว่าความสำเร็จปริญญาตรีของผู้ถูกร้องน่าจะถือเป็น
โมฆะ เนื่องจากผู้ถูกร้องได้นำเอาวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ชุดที่ ๑๕๕๔
เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๔๓๐ จากโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจซึ่งเลิกกิจการไปแล้ว นำมา
เทียบโอนหน่วยกิตเพื่อเรียนต่อในมหาวิทยาลัยศรีปทุมจนสำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต โดยผู้ร้อง
ขอให้มีการตรวจสอบวุฒิการศึกษาของผู้ถูกร้องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและปรากฏผลการตรวจสอบ
ดังต่อไปนี้

๑. ตามหนังสือของผู้ร้องลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑ ระบุว่าสำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาเอกชน ได้มีหนังสือที่ สช ๑๐๐๑/๕๐ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๙ แจ้งถึงรัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่า โรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจได้ขอเลิกกิจการไปแล้ว เมื่อวันที่

๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๗ และได้ส่งหลักฐานต่างๆ มาเก็บไว้ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งจากการตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏชื่อของผู้ถูกร้องในหลักฐานของโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์ บริหารธุรกิจ ทั้งปีการศึกษา ๒๕๓๓ และปีการศึกษา ๒๕๓๔ แต่อย่างใด และจากหนังสือของผู้ร้อง ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ ในเรื่องขอส่งเอกสารและคำร้องเพิ่มเติม ข้อ ๑.๑ เอกสารใบ รบ. ๒ ปวท. รายชื่อผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) สำเร็จการศึกษา ภาคเรียนที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๓๔ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด อนุมัติผลการเรียนและ จบหลักสูตรเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นเอกสารที่ระบุรายชื่อนักเรียนของโรงเรียนเทคนิค มารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ และเป็นปีการศึกษาที่ผู้ถูกร้องได้อ้างว่าจบการศึกษาในปีดังกล่าว เมื่อได้ ตรวจสอบรายชื่อแล้วไม่ปรากฏชื่อของผู้ถูกร้องเป็นผู้จบการศึกษาในปีดังกล่าวตามที่กล่าวอ้างแต่ประการใด

๒. องค์การค้ำของคุรุสภา ซึ่งเป็นหน่วยงานในการจัดทำระเบียบแสดงผลการเรียน (ใบ รบ. ๑) ให้กับกระทรวงศึกษาธิการ ได้ชี้แจงเป็นหนังสือ ที่ อค ๐๐๑๐/๖๐๓ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๘ ว่าองค์การค้ำของคุรุสภาได้ตรวจสอบการจัดขายใบ รบ. ปวท. เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๔๓๐ ชุด ๑๕๕๔ ซึ่งเป็นชุดเดียวกับใบ รบ. ปวท. ที่ผู้ถูกร้องได้นำไปสมัครเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมแล้วพบว่า ใบ รบ. ๑ ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ ได้จำหน่ายให้กับโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค ซึ่งไม่ใช่โรงเรียนเทคนิค มารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจตามหนังสือขอชื่อจาก สช. ที่ ศช ๑๐๐๓/๑๔ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๓

๓. ตามหนังสือของผู้ร้อง ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ ระบุในข้อ ๑.๒ ว่าระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) โรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหาร ธุรกิจของ นายอุบล จิตรนุ้ม ชุดที่ ๐๐๓๐ เลขที่ สช^๑ ๐๐๑๔๘๐ ซึ่งเป็นระเบียบแสดงผลการศึกษา ของโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจในปีการศึกษา ๒๕๓๕ อนุมัติผลการเรียนและอนุมัติ หลักสูตรเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๖ ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับระเบียบแสดงผลการเรียนของผู้ถูกร้องพบว่าประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาการตลาดประเภทเดียวกันแต่รหัสวิชาไม่เหมือนกัน ซึ่งเป็นข้อสังเกตว่าในระยะเวลาห่างกัน ๑ ปี โรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจไม่น่าจะมีการ เปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิชาชีพการเรียนการสอน และที่สำคัญรหัสวิชาของผู้ถูกร้องไปตรงกับรหัสวิชา ของโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาดซึ่งเป็นคนละโรงเรียนกัน

๔. ระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) โรงเรียน เกษมโปลีเทคนิคของ นางสาวเอกอนงค์ เฟ่งพิศ ชุดที่ ๑๕๕๔ รบ. ปวท. เลขที่ สช^๑ ๐๗๗๖๕๑ ถึงของนายคเชนทร์ บุญรินทร์ ชุดที่ ๑๕๕๔ รบ. ปวท. เลขที่ สช^๑ ๐๗๗๗๐๐ จำนวน ๕๐ คน รวม ๕๐ ฉบับ ซึ่งเป็นใบ รบ. ๑ ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ ที่องค์การค้ำของคุรุสภาได้แจ้งว่าได้ขายให้กับ

โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค คือ ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ ๐๗๗๖๕๑-๐๗๗๗๐๐ ฉะนั้นชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ ๐๑๒๔๓๐ ของผู้ถูกร้องจึงไม่มีอยู่ในระบบการจัดพิมพ์ขององค์การค้ำของคุรุสภา

๕. ตามหนังสือของผู้ร้อง ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๓ ระบุว่า กระทรวงศึกษาธิการ ได้แจ้งผลการตรวจสอบใบระเบียบแสดงผลการศึกษาของผู้ถูกร้องต่อปลัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยระบุว่า กระทรวงศึกษาธิการมีความเห็นว่า ใบ รบ. ๑ ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๔๓๐ ที่ผู้ถูกร้อง นำไปสมัครขอเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมเป็นเอกสารปลอม

๖. ตามหนังสือของผู้ร้อง ฉบับลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ระบุว่าจากการตรวจสอบ หลักฐานการศึกษาของผู้ถูกร้องตั้งแต่เริ่มการศึกษาพบว่า มีหลักฐานการศึกษาเพียงใบสุทธิของโรงเรียน วัดวังกระโจม (ศรีประชาชนนคร) จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ เท่านั้นที่เป็นเอกสารที่ถูกต้อง สำหรับ หลักฐานการจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จากการตรวจสอบแล้วไม่พบชื่อผู้ถูกร้อง ได้เข้าศึกษาในระดับการศึกษาทั้งสองระดับ มีแต่ผู้ถูกร้องได้ระบุหลักฐานในเอกสารอ้างว่าได้เรียนต่อ ที่โรงเรียนเทคนิคมาрдานูเคราะห์บริหารธุรกิจ และจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจาก กศน. ประเภท บุคคลภายนอก จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งจากการตรวจสอบจากกรมการศึกษานอกโรงเรียนแล้วไม่น่า จะเป็นไปได้ เนื่องจากในปีดังกล่าว กรุงเทพมหานครมีศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนเพียงแห่งเดียว และ จะใช้ชื่อระบุในหลักฐานการศึกษาว่าจบการศึกษาจากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร ซึ่งในปัจจุบัน คือ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร ๑ ฉะนั้นจึงเชื่อได้ว่าผู้ถูกร้องมีการศึกษา เพียงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จากโรงเรียนวัดวังกระโจม (ศรีประชาชนนคร) อำเภอเมือง จังหวัด นครนายก เท่านั้น

ดังนั้น การที่ผู้ถูกร้องนำหลักฐานใบปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีปทุมไปสมัครรับเลือกตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ และ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น จึงไม่สามารถกระทำได้เพราะหลักฐานวุฒิการศึกษาดังกล่าว ไม่ถูกต้อง ขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๑๑ (๑) และพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๖ และมีคุณสมบัติ ไม่ครบถ้วนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๐๗ (๓) ด้วย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้อง สิ้นสุดลงหรือไม่ และตามคำร้องของผู้ร้องในเรื่องเดียวกัน ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้เสนอ เอกสารและข้อเท็จจริงมาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเพิ่มเติมว่า

(๑) สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องที่เกิดจากการเลือกตั้งใน พ.ศ. ๒๕๓๘ และ พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๘ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๑๑ (๑) และมาตรา ๑๒๐ (๔) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๖ สิ้นสุดหรือไม่ พร้อมต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๘๖ ของกฎหมายเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่ เนื่องจากขาดคุณสมบัติในการสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(๒) สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้อง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๔) มาตรา ๑๐๗ (๓) และบทเฉพาะกาล มาตรา ๓๑๕ วรรคสองและวรรคสี่ พร้อมทั้งต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่

(๓) ผู้ถูกร้องจะใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๗ (๓) โดยอ้างการเคยดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาใช้ได้หรือไม่

คำชี้แจงของผู้ถูกร้องตามหนังสือ ๓ ฉบับ ได้แก่ ฉบับลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๒ และวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๒ สรุปความได้ว่าผู้ถูกร้องปฏิเสธข้อกล่าวหาของผู้ร้องโดยชี้แจงดังนี้

๑. ผู้ถูกร้องได้คัดค้านในคำชี้แจงทั้ง ๓ ฉบับ ในประเด็นเดียวกันว่าเมื่อได้พิจารณาคำร้องของผู้ร้องกับพวกแล้ว แสดงให้เห็นว่าผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องดังกล่าว เพราะเป็นการยื่นคำร้องตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ และมาตรา ๑๐๗ (๓) ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงบทเฉพาะกาลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๑๕ แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรคแรกถึงวรรคสี่ มีความหมายให้สภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ คงเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้อยู่ต่อไป และได้กำหนดให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดไว้ ๓ กรณีคือ

๑. ครบอายุของสภาผู้แทนราษฎร

๒. เมื่อมีการยุบสภา

๓. สภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถพิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ๓ ฉบับ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๒๐ วัน ตามมาตรา ๓๒๓

โดยเฉพาะในวรรคสี่ แสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๐๗ (๓) มาใช้บังคับกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคสอง ดังนั้น การที่ผู้ร้องได้ยกเอามาตรา ๑๐๗ (๓) มากล่าวหาผู้ถูกร้อง จึงไม่อาจรับฟังได้ ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร และ/หรือศาลรัฐธรรมนูญ

๒. ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่าได้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕ และทางโรงเรียนดังกล่าวได้ออกหลักฐานทางทะเบียน รบ. ๑ ปวท. ให้ จึงได้นำหลักฐานดังกล่าวไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศรีปทุม คณะนิติศาสตร์ และสำเร็จการศึกษาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ ผู้ถูกร้องจึงสมัครรับเลือกตั้งและได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ และลงรับสมัครเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่ง ใน พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจนถึงปัจจุบัน หลังจากผู้ถูกร้องได้รับเลือกตั้ง จำสิบเอก วีระพงษ์ เขมะเพ็ชร ได้ร้องต่อตำรวจ สกอ. เมืองนครนายก โดยกล่าวหาว่าผู้ถูกร้องได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยรู้อยู่แล้วว่าตนเองไม่มีสิทธิสมัครและใช้เอกสารปลอม กรมตำรวจจึงได้ตั้งพนักงานสอบสวนให้ดำเนินการสืบสวนและสอบสวนในคดีดังกล่าว ในชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนได้สอบ นายพงษ์เกียรติ แผลงภู พยานซึ่งเป็นนักศึกษาในสถานศึกษาและในปีการศึกษาเดียวกับผู้ถูกร้อง พยานดังกล่าวยืนยันว่าผู้ถูกร้องเคยเรียนที่โรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ และได้พบเห็นผู้ถูกร้องขับรถยนต์ยี่ห้อเบนซ์มาเรียนหนังสือ และสอบสวน นายธีรยุทธ อัสวเจษฎากุล ซึ่งเป็นนักศึกษารุ่นน้อง ๑ ปี พบเห็นและพูดคุยกันหลายครั้ง นอกจากนี้ยังมี ร้อยเอกหญิง อนุรี อริยะวงศ์ ให้การยืนยันว่าระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๖ พยานพักอยู่กับ นางยุพิน หลักสุวรรณ เจ้าของโรงเรียนและอยู่ในบริเวณโรงเรียนได้รู้จักและพบเห็นผู้ถูกร้องขับรถเบนซ์มาจอดที่หน้าบ้านพักเป็นประจำ โดยได้พูดคุยกับผู้ถูกร้องหลายครั้ง

นอกจากนี้ จำสิบเอก วีระพงษ์ เขมะเพ็ชร ยังได้ร่วมกับ นายสุทิน ใจจิต ร้องคัดค้านการเลือกตั้งที่ผู้ถูกร้องได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาที่ศาลจังหวัดนครนายก ศาลจังหวัดนครนายกได้ส่งประเด็นมาสืบ นายอนุสรณ์ ไทยเดชา ผู้อำนวยการกองสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ตามคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๒๗/๒๕๕๐ โดยนายอนุสรณ์ ได้เบิกความว่า ในกรณีคณะกรรมการการศึกษาเอกชนตรวจสอบไม่พบว่า ระเบียนแสดงผลการเรียนที่ส่งมามีชื่อของบุคคลที่ทำการตรวจสอบหรือไม่ ทางสำนักงานจะแจ้งเพียงว่าตรวจสอบไม่พบชื่อบุคคลดังกล่าว แต่ไม่สามารถยืนยันได้ว่าบุคคลนั้นจะจบการศึกษาจากโรงเรียนที่ให้ทำการตรวจสอบหรือไม่... ผู้ที่จะยืนยันได้ว่าผู้ถูกร้องจะจบการศึกษาจากโรงเรียนหรือไม่ คืออาจารย์ใหญ่ หรือนายทะเบียนของโรงเรียนดังกล่าว และในชั้นสอบสวน นางยุพิน หลักสุวรรณ ซึ่งเป็นภรรยาและเป็นผู้จัดการมรดกของ นายเสริม หลักสุวรรณ ได้มายืนยันว่าผู้ถูกร้องได้เรียน

และจบจากโรงเรียนดังกล่าว และนายประยงค์ หลักสุวรรณ ก็ได้ให้การยืนยันว่าตนได้ลงลายมือชื่อในเอกสาร รบ. ปวท. เช่นเดียวกับ นางยุพิน หลักสุวรรณ ที่ยืนยันว่าลายมือชื่อในระเบียบเป็นของนายเสริม หลักสุวรรณ จริง

๓. ผู้ถูกร้องยืนยันว่าเป็นผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจจริงในส่วนที่มาของเอกสาร รบ. ปวท. ของโรงเรียนนั้น ก่อนที่โรงเรียนจะนำมาออกหลักฐานให้แก่ผู้ถูกร้องจะมีที่มาอย่างไร หรือทางโรงเรียนจะมีทะเบียนประวัติของผู้ถูกร้องอย่างไร ไม่ใช่หน้าที่ของผู้ถูกร้อง และผู้ถูกร้องไม่มีอำนาจเข้าไปดำเนินการในเอกสารส่วนนั้นๆ เป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องเป็นผู้ดำเนินการเมื่อผู้ถูกร้องสำเร็จการศึกษาแล้ว ผู้ถูกร้องไม่อาจล่วงรู้ถึงที่มาและหลักฐานดังกล่าวข้างต้นได้ จึงไม่อาจนำข้อเท็จจริงส่วนนี้ให้เป็นโทษแก่ผู้ถูกร้องได้ ดังนั้น ในชั้นพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการจึงมีคำสั่งไม่ฟ้องคดีดังกล่าว

๔. ภายหลังจากผู้ถูกร้องได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้มีผู้คัดค้านอีก ผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีหนังสือถึงกระทรวงศึกษาธิการเพื่อขอให้ตรวจสอบคุณสมบัติผู้การศึกษา ต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๕ แจ้งผลการตรวจสอบว่า

ก. จากการตรวจสอบหลักฐานต่างๆ ซึ่งโรงเรียนส่งมาเก็บไว้ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ไม่ปรากฏชื่อของผู้ถูกร้องจริง

ข. จากการตรวจสอบขององค์การค่าของครูสภาพบว่า เอกสารใบ รบ. ๑ ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ไม่ตรงกับฉบับของผู้ถูกร้อง ซึ่งองค์การค่าของครูสภาได้จำหน่ายให้แก่โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๓ จากข้อเท็จจริงดังกล่าว หากจะวินิจฉัยว่าเอกสาร รบ. ๑ ปวท. ของผู้ถูกร้องเป็นการออกหลักฐานถูกต้องหรือไม่ ทางจังหวัดจะต้องส่งใบ รบ. ฉบับตัวจริงประกอบการพิจารณาด้วย

ต่อมาในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๕ และวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๑ กระทรวงศึกษาธิการและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคชาติไทยและเป็นพรรคเดียวกับผู้ร้อง ทั้งเป็นคู่แข่งทางการเมืองกับผู้ถูกร้อง กระทรวงศึกษาธิการกลับมีหนังสือออกมาว่า เอกสารใบ รบ. ๑ ปวท. ของผู้ถูกร้องนั้นน่าเชื่อว่าปลอมโดยอ้างมูลเหตุทั้งสองข้อเช่นเดียวกับที่เคยตอบผู้ว่าราชการจังหวัดเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๕ การมีหนังสือดังกล่าวมีเจตนาที่จะทำลายผู้ถูกร้องทางการเมือง และตัดสิทธิมิให้ผู้ถูกร้องลงสมัครรับเลือกตั้งในครั้งต่อไป ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการก็ได้ดำเนินคดีกับผู้ถูกร้องแต่อย่างใด

ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงเพิ่มเติมตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๒ โดยกล่าวว่า หลังจากวันเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ นายสุทิน ใจจิต กับพวก ได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนครนายก ขอให้พิจารณาวุฒิการศึกษาของผู้ถูกร้องเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๓๕ เป็นคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๖๕๒/๒๕๓๕ ซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล ผู้ถูกร้องเห็นว่าการที่ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญนี้ เป็นการฟ้องซ้อนและทำให้ผู้ถูกร้องเสียเปรียบในการต่อสู้คดี

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า

๑) ตามที่ผู้ถูกร้องได้คัดค้านว่าผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร และ/หรือศาลรัฐธรรมนูญ ตามคำร้องทั้ง ๓ ฉบับ และยังกล่าวด้วยว่าศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยด้วยนั้น ประเด็นข้อกฎหมายในเรื่องนี้ ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาแล้วตั้งแต่ในชั้นตอนว่าจะรับคำร้องไว้วินิจฉัยต่อไปหรือไม่ ซึ่งปรากฏหลักการและเหตุผลอยู่ในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีก

๒) ประเด็นหลักที่ผู้ร้องเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ได้แก่ การสิ้นสุดลงของสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้อง อันเนื่องมาจากการขาดคุณสมบัติการเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๑๑ (๑) และมาตรา ๑๒๐ (๔) และตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๑๘ (๔) มาตรา ๑๐๗ (๓) และบทเฉพาะกาล มาตรา ๓๑๕ วรรคสองและวรรคสี่ ทั้งนี้ เพราะผู้ถูกร้องได้นำเอาวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช" ๐๑๒๔๓๐ ซึ่งเป็นหลักฐานที่ไม่ถูกต้องจากโรงเรียนเทคนิค มารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจมาเทียบโอนหน่วยกิต เพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยศรีปทุมจนสำเร็จ การศึกษานิติศาสตรบัณฑิต โดยผู้ร้องได้แสดงเหตุผลและหลักฐานที่พิสูจน์ว่า วุฒิการศึกษาของผู้ถูกร้องดังกล่าวเป็นหลักฐานที่ไม่ถูกต้อง ดังต่อไปนี้

(๒.๑) ตามหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เลขที่ ๑๐๐๑/๕๐ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เรื่องขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณวุฒิ สาระสำคัญของหนังสือฉบับนี้ระบุว่า "... จากการตรวจสอบไม่ปรากฏชื่อ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ในหลักฐานของโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ ทั้งปีการศึกษา ๒๕๓๓ และปีการศึกษา ๒๕๓๔"

(๒.๒) ตามหนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ด่วนมาก ลับ ที่ ศธ ๐๖๐๘/๑๕๐๖๔ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๕ เรื่อง แจ้งผลการตรวจสอบใบระเบียบแสดงผลการศึกษาของนายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ระบุตอนหนึ่งว่า "กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนผลการตรวจสอบดังนี้

๒.๒.๑) รบ. ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๔๓๐ ของนายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ที่ใช้สมัครเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมนั้น เลขที่ถูกต้องของชุดที่ ๑๕๕๔ คือ เลขที่ ๐๗๗๖๕๑-๐๗๗๗๐๐ ไม่มีเลขที่ ๐๑๒๔๓๐ ที่นำไปใช้สมัครรวมอยู่ด้วย

๒.๒.๒) ไม่ปรากฏชื่อ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ในหลักฐานของโรงเรียนเทคนิคมรรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ ทั้งปีการศึกษา ๒๕๓๓ และปีการศึกษา ๒๕๓๔”

(๒.๓) ตามหนังสือขององค์การค้ำของคุรุสภา ที่ อค ๑๐/๔๗๑๔ (พ) ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๐ เรื่อง แจ้งผลการตรวจสอบระเบียบแสดงผลการเรียน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ระบุตอนหนึ่งว่า “องค์การค้ำของคุรุสภาขอเรียนว่าไม่ได้จำหน่าย รบ. ๑ ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๔๓๐ ให้แก่โรงเรียนเทคนิคมรรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ แต่ทางองค์การค้ำ ฯ ได้จำหน่าย รบ. ๑ ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔-๑๕๖๐ เลขที่ ๐๗๗๖๕๑-๐๗๗๘๐๐ จำนวน ๗ เล่ม ให้แก่โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๓”

(๒.๔) ตามบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวหาหรือพยาน ของสถานีตำรวจ สภอ. เมืองนครนายก จังหวัดนครนายก ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ คดีระหว่าง จำสิบเอก วีระพงษ์ เขมะเพ็ชร ผู้กล่าวหา กับนายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ผู้ต้องหา ต่อหน้า พันตำรวจเอก ไพฑูรย์ ชูชัยยะ กับพวก สอบสวนที่บ้านพักกรมทหารราบที่ ๒๑ รักษาพระองค์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ชื่อ นายพงษ์เกียรติ หรือหมี่ แมลงกู่ ระบุตอนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าจำได้ว่า นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ กับข้าพเจ้าเคยไปเรียนที่โรงเรียนเทคนิคมรรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ ในวิชาที่มีการลงทะเบียนเรียนด้วยกัน หลายครั้ง แต่ข้าพเจ้าจำรายละเอียดไม่ได้ และนายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเทคนิคมรรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจพร้อมกับข้าพเจ้า” แต่เมื่อได้ตรวจดูจากเอกสารที่ผู้ร้องส่งมาพร้อมกับหนังสือ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ ในรายชื่อผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ของโรงเรียนเทคนิคมรรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ ปีการศึกษา ๒๕๓๔ แล้ว มีแต่ชื่อของ นายพงษ์เกียรติ แมลงกู่ เลขที่ ๑๐๖ คนสุดท้ายที่สำเร็จประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด แต่ไม่มีชื่อของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์

(๒.๕) ใบระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) โรงเรียนเทคนิคมรรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจของ นายอุบล จิตรนุ้ม ชุดที่ ๐๐๓๐ เลขที่ สช^๑ ๐๐๑๔๘๐ ปีการศึกษา ๒๕๓๕ อนุมัติผลการเรียนปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นเอกสารที่ส่งมาด้วยของหนังสือผู้ร้อง ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับระเบียบแสดงผลการเรียนของผู้ถูกร้อง จะเห็นว่าวิชาเดียวกันแต่รหัสของวิชาไม่เหมือนกัน เช่น

รหัส	ใบ รบ. ปวท. นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์	รหัส	ใบ รบ. ปวท. (จริง) นายอุบล จิตรนุ่ม
ทกต ๒๐๑	การค้าปลีกและการค้าส่ง	ทบท ๒๐๒	การค้าปลีกและการค้าส่ง
ทชพ ๑๐๔	การบริหารงานบุคคล	ทบส ๓๑๒	การบริหารงานบุคคล
ทชพ ๑๐๕	กฎหมายธุรกิจ	ทบท ๑๑๐	กฎหมายธุรกิจ
ทชพ ๑๐๘	หลักการตลาด	ทบท ๒๐๑	หลักการตลาด
ทกต ๒๐๗	ศิลปการขาย	ทบท ๒๐๗	ศิลปการขาย
ทชพ ๑๐๗	จิตวิทยาธุรกิจ	ทบท ๑๑๑	จิตวิทยาธุรกิจ

- ๗๗ -

ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วรหัสและรายชื่อวิชาของสถาบันการศึกษาและคณะหรือสาขาวิชาเดียวกัน จะต้องเหมือนกันหรือตรงกัน

(๒.๖) ตามหนังสือของผู้ร้อง ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้แนบเอกสาร ใบระเบียนแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค จำนวน ๕๐ ฉบับ ของนักเรียนจำนวน ๕๐ คน เริ่มจากของ นางสาวเอกอนงค์ เฟ่งพิศ ชุด ๑๕๕๔ รบ. ปวท. เลขที่ สช^๑ ๐๗๗๖๕๑ ถึงนายคเชนทร์ บุญรินทร์ ชุด ๑๕๕๔ รบ. ปวท. เลขที่ สช^๑ ๐๗๗๗๐๐

เนื่องจากองค์การค่าของคุรุสภาได้ถือคณรหัสของใบ รบ. ปวท. และใบสุทธิของโรงเรียน แต่ละโรงเรียน โดยชุดที่หรือเล่มที่จะต้องคูณด้วยจำนวน ๕๐ ฉบับ ซึ่งจะเท่ากับเลขที่ใบสุทธิ ๕๐ หมายเลข คือ ๑ ชุด หรือ ๑ เล่ม จะต้องคูณด้วย ๕๐ ผลที่ออกมาฉบับสุดท้ายจะต้องเป็นเลขที่ที่ได้จากผลคูณ ตัวอย่างเช่น ชุดที่ ๑๕๐ คูณด้วย ๕๐ ฉบับ จะเท่ากับฉบับสุดท้ายของชุดนี้คือ ๗๕๐๐ ดังนั้น ลำดับเลขจะเป็น ๗๔๕๑ ถึง ๗๕๐๐ ถึงจะเป็นใบ รบ. หรือใบสุทธิที่ถูกต้อง ดังนั้น ใบ รบ. หรือ ใบสุทธิของ นายอุบล จิตรนุ่ม ชุดที่ ๐๐๓๐ รบ. ปวท. เลขที่ สช^๑ ๐๐๑๔๘๐ เกิดจากเล่มที่ ๐๐๓๐ คูณด้วย ๕๐ ฉบับ ฉบับสุดท้ายของเล่มคือ ๐๐๑๕๐๐ ดังนั้น รบ. ปวท. ชุดที่ ๐๐๓๐ ต้องเริ่มจาก ๐๐๑๔๕๑ ถึง ๐๐๑๕๐๐ จึงจะเป็นฉบับที่ถูกต้องทำนองเดียวกัน รบ. ปวท. ของโรงเรียนเกษม

ไปตีเทคนิคของจำนวนนักเรียน ๕๐ คน รวม ๕๐ ฉบับ จากนางสาวเอกอนงค์ เพ่งพิศ ถึงนายกเชนทร์ บุญรินทร์ ชุดที่ ๑๕๕๔ คูณด้วย ๕๐ ฉบับ ฉบับสุดท้ายของเล่มต้องเป็นเลขที่ ๐๗๗๗๐๐ จึงจะถูกต้อง คือ เริ่มจากหมายเลข ๐๗๗๖๕๑ ถึง ๐๗๗๗๐๐

ฉะนั้น ใบ รบ. ปวท. ของผู้ถูกร้อง จากโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช^ก ๐๑๒๔๓๐ จึงเป็นใบ รบ. ปวท. ที่ไม่มีอยู่ในสารบบของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งควบคุมโดยองค์การค้ำของครุสภา เพราะเลขที่ ๐๑๒๔๓๐ มีได้อยู่ระหว่าง ๐๗๗๖๕๑ ถึง ๐๗๗๗๐๐

(๒.๓) ตามหนังสือของผู้ร้อง ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ ได้ส่งสำเนาใบระเบียบ แสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ที่ถูกต้อง (ของจริง) ของโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจของ นายอุบล จิตรนุ่น มาเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญประกอบการพิจารณาพร้อมกับสำเนาใบระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) โรงเรียนเกษมไปตีเทคนิคของ นางสาวเอกอนงค์ เพ่งพิศ มาด้วย และตามหนังสือของผู้ถูกร้อง ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๒ ถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ ได้ส่งใบระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) โรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจของผู้ถูกร้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

เมื่อนำใบระเบียบแสดงผลการเรียน ๗ ทั้ง ๓ ชุด มาพิจารณาเปรียบเทียบกันแล้ว จะเห็นว่า ใบระเบียบแสดงผลการเรียนของ นายอุบล จิตรนุ่น ซึ่งมีตัวหนังสือประทับไว้ว่า “ของจริง” เมื่อเทียบกับใบระเบียบแสดงผลการเรียน ๗ ของนายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช^ก ๐๑๒๔๓๐ แล้ว จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกันอยู่หลายประการ

(๒.๔) ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ที่ สช ๑๒๐๓/๕๖๖๖ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ ถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ ได้ส่งสำเนาหนังสือของ นายประยงค์ หลีกสุวรรณ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๓๕ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีข้อความสำคัญ ดังนี้

“ด้วยนายชาญชัย อิศระเสนารักษ์..... ได้เข้าเรียนเมื่อปีการศึกษา ๒๕๓๓ และเรียนจบหลักสูตร เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๕ สาขาการตลาด รบ. ปวท. เลขที่ ๐๑๒๔๓๐ นั้นเป็นความจริง และทางโรงเรียนได้ดำเนินการผิดพลาดในการให้หมายเลขประจำตัวนักศึกษา ซึ่งอาจไปตรงกับคนอื่น และตกสำรวจการส่งรายชื่อนักศึกษาผู้นี้ให้กับทาง สช.

.....

ดังนั้น จึงใคร่ขอให้ทาง สช. ได้กรุณาเพิ่มเติมชื่อนักศึกษาดกสำรวจดังกล่าว พร้อมทั้งให้หมายเลขประจำตัวนักศึกษาผู้นี้ต่อจากเอกสารที่ปรากฏใน สช. ที่กระทรวงให้ด้วย

..... พร้อมนี้ได้แนบสำเนาการศึกษาของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ที่มีหมายเลขประจำตัวอาจตรงกับผู้อื่นมาเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง พร้อมสำเนาบัตรประชาชนเพื่อเป็นหลักฐานมาด้วยแล้ว”

ในส่วนที่เกี่ยวกับเลขประจำตัวได้กล่าวแล้วว่ามีช่องที่จะเขียนลงไปแตกต่างกัน และเลขที่เขียนไว้ก็แตกต่างกันมาก ข้อสังเกตที่น่าสนใจในประเด็นนี้ก็คือ ผู้ถูกร้องสำเร็จการศึกษาปี พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่การอ้างเหตุตกสำรวจได้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ที่ได้เรียนจริงจะรู้ทันทีว่าตนเองตกสำรวจภายในวันเวลาที่ประกาศผลการสอบเพราะผู้ที่เรียนจริงจะให้ความสนใจกับการประกาศผลการสอบมากกว่าสิ่งอื่นใด และในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนจะไม่มีปัญหาการตกสำรวจ เพราะในระหว่างเรียนแต่ละวิชาจะมีรายชื่อผู้ลงทะเบียนเรียนวิชาแจกให้ทั้งผู้เรียน ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ควบคุมห้องเรียนและห้องสอบ อันเป็นระบบสากลที่ปฏิบัติกันโดยทั่วไป

(๒.๕) ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ที่ สช. ๑๐๐๓/๑๘๒ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อชี้แจงว่าผู้ถูกร้องเรียนจบหลักสูตรจริง แต่ในคำชี้แจงคงอ้างถึง นายประยงค์ หลักสุวรรณ ว่าผู้ถูกร้องเรียนจบหลักสูตรจริง และยังได้แนะนำมหาวิทยาลัยศรีปทุมติดต่อขอ รบ. ปวท. ฉบับตัวจริงมาประกอบการพิจารณา ถ้าผิดพลาดจริงจะแก้ไขให้ถูกต้องต่อไป แต่ถ้าเป็นการออกไม่ถูกต้องอาจมีผลต่อการเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนไม่รับรองว่าผู้ถูกร้องได้เรียนและจบจากโรงเรียนเทคนิค มารदानุเคราะห์บริหารธุรกิจ จึงได้ตอบมหาวิทยาลัยศรีปทุมโดยการอ้างถึง นายประยงค์ หลักสุวรรณ ดังกล่าว

(๒.๑๐) ตามหนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๒ ถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ ได้ส่งสำเนานหนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ที่ ศธ ๐๖๐๘/๑๕๐๖๔ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๕ ถึงปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ข้อความตอนท้ายของหนังสือระบุว่า “กระทรวงศึกษาธิการมีความเห็นว่า น่าเชื่อว่า รบ. ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช” ๐๑๒๔๓๐ ที่นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ นำไปใช้สมัครเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมเป็นเอกสารปลอม”

ในส่วนที่เกี่ยวกับคำชี้แจงของผู้ถูกร้อง ตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงว่าข้อกล่าวหาของผู้ร้องไม่เป็นความจริง และขอปฏิเสธข้อกล่าวหา ดังนี้

๑. ผู้ถูกร้องมิได้ชี้แจงแต่ร้องคัดค้านว่า ผู้ร้องกับพวกไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร และ/หรือศาลรัฐธรรมนูญ และกล่าวถึงหลักกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตราต่างๆ ซึ่งในประเด็นนี้เป็นเรื่องที่ได้พิจารณาและวินิจฉัยไปแล้วว่าผู้ร้องมีอำนาจยื่นคำร้องได้

๒. ผู้ถูกร้องได้กล่าวถึงคำให้การของพยานบุคคล เช่น นายประยงค์ หลักสุวรรณ อดีต นายทะเบียน นางยุพิน หลักสุวรรณ ภรรยาของนายเสริม หลักสุวรรณ นายพงษ์เกียรติ แผลงภู เพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกัน นายธีรยุทธ อัสวเจษฎากุล เพื่อนนักเรียนรุ่นน้อง ร้อยเอกหญิง อนุรี อริยะวงศ์ นางอุบลรัตน์ เจาะจิตต์ นายทะเบียนของมหาวิทยาลัยศรีปทุม พนักงานสอบสวน และ นายอนุสรณ์ ไทยเดชา นายทะเบียนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

นอกจากนี้ผู้ถูกร้องได้ส่งสำเนาใบปริญญานิติศาสตรบัณฑิต ใบระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ชุดที่ ๑๕๕๕ เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๕๓๐ หนังสือสำคัญแสดงการจบปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีปทุม และสำเนาเอกสารเกี่ยวกับการสอบสวน และการสมัครรับเลือกตั้ง เช่น

๑. ประกาศจังหวัดนครนายก เรื่อง รับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้ง ปี ๒๕๓๘

๒. ประกาศจังหวัดนครนายก เรื่อง รับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้ง ปี ๒๕๓๘

๓. หนังสือสำนักอัยการจังหวัดนครนายก ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้ถูกร้อง โดยส่งและแนบเอกสารเกี่ยวกับสำนวนการสอบสวน ดังนี้

(๓.๑) สำเนารายงานสอบสวนคดีอาญาที่ ๘๑๖/๒๕๓๘

(๓.๒) สำเนาคำให้การ นายธีรยุทธ อัสวเจษฎากุล

(๓.๓) สำเนาคำให้การ ร้อยเอกหญิง อนุรี อริยะวงศ์

(๓.๔) สำเนาคำให้การ นายพงษ์เกียรติ แผลงภู

(๓.๕) สำเนาคำให้การ นายประยงค์ หลักสุวรรณ

(๓.๖) สำเนาคำให้การ นางอุบลรัตน์ เจาะจิตต์

(๓.๗) สำเนาคำให้การ สำเนาหนังสือการรับรองการศึกษาและลายมือชื่ออาจารย์ใหญ่ และนายทะเบียน ของนางยุพิน หลักสุวรรณ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๘

(๓.๘) สำเนาใบระเบียบของผู้ถูกร้อง

สรุปข้อมูลที่ได้จากเอกสารอ้างอิงดังกล่าวคือ การยืนยันว่าผู้ถูกร้องเป็นนักเรียนในโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจจริง และมีรายงานการสอบสวนคดีอาญาที่ ๘๑๖/๒๕๓๘ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดนครนายก วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๑ คดีระหว่าง จำสิบเอก วีระพงษ์

เกษมเพ็ชร ผู้กล่าวหา กับนายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ผู้ต้องหาที่ ๑ และนายประยงค์ หลักสุวรรณ ผู้ต้องหาที่ ๒ สรุปผลการสอบสวนมีความเห็นไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้ง ๒ คน เป็นบันทึกการสอบสวนของพนักงานสอบสวนมีทั้งหมด ๑๐ หน้า นอกจากนี้ยังมีบันทึกการสอบสวนของ นายพงษ์เกียรติ แผลงภู ในฐานะพยานผู้ถูกร้อง บันทึกการสอบสวนของ นายประยงค์ หลักสุวรรณ และบันทึกการสอบสวนของ นางอุบลรัตน์ เจาะจิตต์ เป็นพยานของผู้ถูกร้อง ฉบับสุดท้ายคือ หนังสือรับรองของ นางยุพิน หลักสุวรรณ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ เรื่องรับรองการศึกษา ลายมือชื่ออาจารย์ใหญ่ และนายทะเบียน เพื่อยืนยันว่า นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้เรียนจบการศึกษาจากโรงเรียนเทคนิค มารदानุเคราะห์บริหารธุรกิจจริง และรับรองว่าใบ รบ. ปวท. เลขที่ ๐๑๒๕๓๐ เป็นเอกสารที่ถูกต้อง

พิจารณาจากคำร้อง คำชี้แจง พยานหลักฐานของคู่กรณี และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำแถลงต่อศาลรัฐธรรมนูญแล้วพบว่า ผู้ร้องได้นำเสนอข้อมูลและหลักฐานต่างๆ ที่เป็นเอกสารเป็นส่วนใหญ่โดยเฉพาะเป็นเอกสารของทางราชการ ส่วนผู้ถูกร้องได้อ้างคำให้การของพยานบุคคลที่ปรากฏอยู่ในบันทึกการสอบสวนของพนักงานสอบสวน และข้อมูลที่เป็นเอกสารอีกส่วนหนึ่งซึ่งพอเพียงที่จะวินิจฉัยได้แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งใบระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๕๓๐ ซึ่งผู้ถูกร้องได้นำไปใช้ในการเทียบโอนเพื่อศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมและยืนยันว่าเป็นเอกสารที่ถูกต้องนั้น แต่เมื่อได้ทำการตรวจสอบอย่างละเอียดแล้วเห็นว่าใบระเบียบแสดงผลการเรียน ฯ ของผู้ถูกร้องดังกล่าวมีความแตกต่างจากใบระเบียบแสดงผลการเรียน ฯ ที่ถูกต้องของโรงเรียนเทคนิคมารदानุเคราะห์บริหารธุรกิจหลายประการดังได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ใบระเบียบแสดงผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ของผู้ถูกร้องที่นำมาแสดงเพื่อเป็นหลักฐานต่อสู้กับข้อกล่าวหาของผู้ร้องว่าเป็นใบแสดงผลการเรียนที่ถูกต้องของโรงเรียนเทคนิคมารदानุเคราะห์บริหารธุรกิจนั้น มีเหตุผลและหลักฐานไม่พอเพียงที่จะทำให้เชื่อได้ว่าเป็นใบแสดงผลการเรียนที่ถูกต้อง จึงฟังได้ว่าผู้ถูกร้องไม่ได้เข้าเรียนและจบการศึกษาจากโรงเรียนเทคนิคมารदानุเคราะห์บริหารธุรกิจตามที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้าง ดังนั้นผู้ถูกร้องย่อมไม่สามารถนำหลักฐานดังกล่าวไปเทียบโอนวิชาต่างๆ เพื่อเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขานิติศาสตร์ในมหาวิทยาลัยศรีปทุมได้ และผลการศึกษาที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยศรีปทุมก็ย่อมไม่ถูกต้องตามไปด้วย เพราะผู้ถูกร้องไม่มีสถานภาพเป็นนักศึกษาตามพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕ (๓) และเมื่อผลการศึกษาทั้งสองระดับของผู้ถูกร้องไม่ถูกต้องก็ย่อมทำให้ผู้ถูกร้องขาดคุณสมบัติความเป็นผู้สำเร็จการศึกษาทั้งระดับอนุปริญญาและระดับปริญญาตรี เมื่อไม่มีคุณสมบัติทางการศึกษาดังกล่าว ผู้ถูกร้องซึ่งมีบิดาเป็นคนต่างด้าวก็ไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘
มาตรา ๑๑๑ (๑) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๕ ดังนั้น ผู้ถูกร้องจึงไม่ได้มีสมาชิกภาพในฐานะ
เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ถูกต้องและสมบูรณ์มาตั้งแต่วันที่ได้รับเลือกตั้งทั้งใน พ.ศ. ๒๕๓๘
และ พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยชอบตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๑๕ วรรคสอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖
ด้วยเหตุขาดคุณสมบัติการเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งในกรณีของบุคคลที่มีบิดาเป็นคนต่างด้าว
เนื่องจากขาดวุฒิการศึกษาดังกล่าว

ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ